

днослови съ сосѣды-ты си, когато трѣбваше да сѣди и да обшива дрехы-ты на мѣжя си, рѣдко бива добра и въ други отношенія.

Нашъ-тъ овчярь бѣ чиститъ въ това, че жена му бѣ добра домомница, и г-ну Ж... бѣ толкова пріятна урядба-та и чистота-тана облѣкло-тому, колко-то и добрый и честный му видъ, който изображаваше здравъ и весель нравъ.

Понеже въ това время небо-то ся покрываше съ темны облакы, и г. Ж... имаше да иде на длъгъ пѣтъ, за то пристѣпи той съ коня по близу до овчяря и попыта го: что мысли той, какво ще бжде на утрѣ время-то.

«Время-то ще бжде таково, какво-то ся ще менѣ,» отговори овчярь-тъ. Тойзи отговоръ ако и да бѣше казанъ весма учтиво, показася обаче грубъ и странень, и г. Ж... попыта: какъ може да бжде това? «Зачтото,» отговори овчярь-тъ, «время-то ще бжде, какво-то е угодно Богу; а что е угодно Нему, то е угодно и менѣ.»

Г. Ж...,който весма обычяше добры-ты люди, останѣ много доволенъ отъ тойзи отговоръ: зачтото ако и лицемѣръ може да ся покаже на незнаенъ чловѣкъ подобъръ отъ какъвъ-то е, и ако и не трѣбва да вѣрваме на нѣколко само добры отвѣты; обаче като знаеше, че отъ *избытка сердца уста глаголютъ*, той всякога сѣдѣше добръ за такывы чловѣкы, който въ обхожденіе-то показвахъ